

Adéla Hlubiková

Psí kamarád

Přemýšlela jsem, koho budu popisovat. První úvaha byla ta, že popíšu nějakou kamarádku, kterou znám delší čas, ale nakonec jsem se rozhodla pro svého domácího mazlíčka, aneb „Pes nejlepší přítel člověka“.

Našeho čtyřnohého kamaráda máme už sedm let. Tak abych ho představila. Jmenuje se Scháron, ale my mu říkáme Schároněk. Tento náš domácí kamarád je prý „bojové plemeno“, ale přitom to je naše malé „tele“, které vlezle každému do postele, aby se hezky vospinkalo a zdálo se mu něco pěkného.

Kdybych Scháronka měla popsat jedním slovem, bylo by to slovo „věrný“. Myslím, spíše vím, že by nás za nikoho nikdy nevyměnil, protože je to náš kamarád, který nikdy nikoho a nic nezradí, protože je jedinečný.

Kdybych si měla vzpomenout na všechny naše zážitky, psala bych je ještě několik dní. Schároněk je velmi šťastný pejsek. V létě miluje zmrzliny, procházky k vodě, kam může skočit a užívat si letních radovánek. Nejrádší má, když potká nějakého svého kamaráda a může s ním dovádět v parku. V zimě je naopak strašně udivený, že venku je zima a padá sníh, a vždycky musí do sněhu dát čumák a pak je strašně překvapený, že mu je chladno. Ale určitě na zimě má rád i to, že na Vánoce dostane své oblíbené pískací hračky, které jsou do pěti minut zlikvidované a pak se válí po celém bytě.

Když se řekne slovo pes, někomu se možná vybaví „obyčejný ořech“. Když já si vybavím slovo pes, představím si věrné, oddané, mírumilovné stvoření, které mám doma. Nevím, co bych si bez něj počala, je to ten, který dokáže vykouzlit úsměv na tváři i po tom, co celou noc vám leží na nohách a utlačuje vás. Je to ten, který vám sní celý oběd a pak vám přijde poděkovat kvůli tomu, že mu to chutnalo. A jeho oči jakoby říkaly: „Nemáš ještě?“

Dříve pracoval u bezpečnostní služby, vlastně do té doby, než jsme zjistili, že je nemocný, má problémy se srdíčkem a že musí být v klidu a dodržovat určitý režim.

Ale co by to bylo za psí život, kdyby se nemohl ani proběhnout a dělat lumpárny, které dělal po celý a bude dělat po celý svůj život. To by nebyl život, to by bylo „mučení“ bezbranného tvora, který by měl vše zakázáno. Naštěstí je však nyní zdravý a je šťastný.

Přála bych si, aby byl můj čtyřnohý kamarád stále ok a fit a aby mohl řídit. Nikdy bych ho za nic nevyměnila. Můj pejsek je ten nejlepší na světě. A i když dokáže někdy zlobit a dělat naschvály, je to můj, vlastně náš pejsek a my ho máme moc a moc rádi a vždycky budeme mít. Je to prostě kamarád do nepohody.

Eduard Spousta

Kamarád

Na začátek své práce bych rád popřemýšlel o kamarádství. Myslím, že je velmi důležité pro každého z nás, protože bez něj by bylo na světě moc smutno. Chvilky strávené s kamarády pro mě hodně znamenají a moc se na ně těším. Ať už se jedná o okamžiky prožité na sportovních utkáních, trénincích, soutěžích, o přestávkách ve škole, letních prázdninách nebo ve volných chvílích, vždy mě potěší jejich přítomnost, vtípky a legrace. Myslím, že mám celkem hodně kamarádů. Někteří mi jsou bližší a sympatičtější a vydržím si s nimi povídat dlouhé hodiny a s některými mi stačí prohodit třeba jen pár slov. Ale i takové mám rád.

Jak už jsem říkal, někteří kamarádi mi jsou tak nějak blíž a čas strávený s nimi plyne kosmickou rychlostí. Mezi takové patří i Jakub. Poznali jsme se o letních prázdninách na koupališti. Tenkrát nám oběma bylo osm let. Pamatuji si na ten krásný slunný den. Oba jsme byli na koupališti se svými rodiči a padli jsme si do oka již u pokladny, kde jsme po sobě zatím jenom pokukovali. V bazénu jsme si začali spolu povídat. Kamarádství, které tenkrát vzniklo, trvá dodnes.

Kubu mám moc rád. Líbí se mi jeho krátce střižené černé vlasy rámuující úzký obličej. Na první pohled každého zaujmou velké zelenohnědé oči a malý špičatý nos. Má sportovní štíhlou postavu a rád nosí modré džíny s kostkovanou košilí. Modrá je jeho oblíbená barva. Moc rád spolu jezdíme na kole. Je přátelský a sám má hodně kamarádů. Pro mě není jen obyčejný kamarád, je to kamarád, se kterým se mi hned zvedne nálada a můžu se s ním bavit o čemkoliv.

Pomohl mi, když jednoho hrozného dne se mi smůla lepila na paty, když jsme psali velice důležité prověrky z více předmětů a navíc slohovou práci z češtiny. Když učitel přišel do třídy s papíry, musel jsem si přiznat, že přípravu jsem hodně podcenil. Dostal jsem nervy. Těšil jsem se, že odpoledne pojedu s Kubou na výlet na kole. Ale po prověrce pan učitel po mně nemusel opravovat nic, protože jsem odevzdal prázdný papír. Další hodina a další písemná práce, dokonce slohová. Začalo mně být zle. Nervy v kýblu. Opět za pět, protože jsem si v tom stresu spletl téma. Přišel jsem domů velice zklamaný. Rodiče mi dali zákaz, že nemůžu jezdit na kole ani chodit s Kubou ven, dokud si nezlepším známky.

Kuba se v tu chvíli ukázal jako ten správný kamarád do nepohody. Nabídl mi, že místo kola a fotbálku se bude se mnou učit, abych se nemusel bát žádného testu. Známky jsem si tak brzy opravil a mohli jsme se opět vrátit k našim oblíbenějším sportovním aktivitám. Jeho pomoc jsem velmi ocenil a naše kamarádství se dost upevnilo.

Na závěr bych chtěl říct, že bez přátelství by život nestál za nic. Je skvělé mít pocit, že na vás někdo čeká připraven, když ho zrovna nejvíce potřebujete. A když přijde chvíle podat pomocnou ruku kamarádovi, já budu připraven

Aneta Komersová

Kamarádka do nepohody

Někdy se člověk dostane do situace, kdy není nejlepší být na tu situaci sám. Přesně do takové situace se dostala moje nejlepší kamarádka. Je jí šestnáct let. Je malinká, hubená drobná holčička. Má hnědě zbarvené vlasy dlouhé až pod lopatky. Přitahuje mě, že je veselá, milá a vtipná. Bohužel, někdy trochu uzavřená do sebe. A kvůli tomu to není tak dávno, co jsem málem o ni přišla.

Známe se už od školky, tak na ní poznám, když se něco děje. Jednou přišla do školy smutná a chtěla, abych s ní šla domů. Měla jsem kroužek, takže to nebylo možné, ale bylo to divné. Vždy chodila normálně domů sama. Když jsem se jí druhý den chtěla zeptat, proč jsem s ní měla jít, přišla do školy s modřinami. Ptala jsem se, co se děje. Nejdřív mi to nechtěla říct, ale nakonec přiznala, že ji obtěžuje partička kluků ze třetíáku. Podrobně vylíčila, co jí všechno dělají a k čemu ji nutí. Řekla jsem, ať to poví doma nebo učitelům, ale bála se. Pokračovalo to asi měsíc. Po měsíci mi začalo být divné, proč nepřišla do školy. Nepřišla den, pak dva dny tři, čtyři a nakonec celý týden. Nikdo z učitelů nic nevěděl nebo mi to nechtěl říct. Zašla jsem k nim domů a tam mi řekli, že se snažila předávkovat. Protože skončila v nemocnici, museli říct, jak k tomu došlo. Začalo vyšetřování. Policie se ptala, jestli jí někdo neubližuje, protože měla po celém těle modřiny, ale řekla, že spadla ze schodů a omylem spolkla prášky na bolest. Měla totiž pocit, že kdyby řekla pravdu, tak by ji ti kluci něco mohli udělat. Když se konečně dostala z nemocnice, přišla zase do školy.

A začalo to znovu. A přesáhlo to všechny meze. Ti kluci se ji snažili donutit k pohlavnímu styku. Když se skoro o půl noci objevila před naším domem potrháná, strašně jsem se polekala. Řekla, co se stalo, chtěla jsem to ihned říct rodičům, ale slíbila jsem, že takhle pozdě večer to řešit nebudeme, a tak přespala u nás. Druhý den, když ještě spala, zašla jsem na policii a všechno jim řekla. Další den kamarádku nikdo neobtěžoval. Týden, měsíc a stále nic. Byla ráda, že už tu nebyli, ale nebylo jí jasné proč. Přiznala jsem, že jsem byla na policii. Do očí se jí vehnaly slzy. Usmála se a řekla potichouku: „Děkuji“. A mně bylo jasné, že kdybych nezakročila, bůh ví, co by se stalo. Musela mi slíbit, že kdyby se něco podobného dělo, musí to ihned nahlásit.

I já jsem s tím neměla dlouho čekat, ale víte co, není lehké říct někomu něco takového ... Také jsem se bála. Musím však být příště opravdu ta kamarádka do nepohody.

Jakub Stieranka

Kamarád

Můj kamarád se jmenuje Roman. Je mu čtrnáct let. Má hnědé nakrátko ostříhané vlasy a modré oči. Je štíhlé postavy, měří asi 170 centimetrů. Nejraději nosí sportovní oblečení. Často má kalhoty značky Alpine Pro a modré triko Adidas. Bydlí v Pardubicích v ulici Na Hrádku. Má dva bratry. Jeho pes se jmenuje Ozzy, je to černý francouzský buldoček. Zajímají mě především Romanova dvě terária. V jednom z nich chová agamu vousatou a v druhém hroznýše královského. Mezi jeho zájmy tedy patří chování terarijních zvířat, pak aikido, plavání, běh, cyklistika, ale třeba také malování a zpěv.

S Romanem se známe asi tři roky. Poznali jsme se na tréninku aikida, kam chodíme každé úterý a čtvrtek od osmnácti hodin. Máme společný zájem o teraristiku, se kterou mi ochotně poradil. Společně jsme vyrobili terárium pro mou agamu vousatou. Jezdili jsme spolu na terarijní burzy, kde mi Roman poradil s výběrem výhřevných žárovek a UV světel do terária pro agamu. Navštívili jsme spolu chovatele, u něhož mi Roman pomohl vybrat správného jedince pro chov. Společně jsme si našetřili peníze na hroznýše královského, kterému jsme vyrobili velké terárium. Hroznýše královského má Roman u sebe doma, protože u mne v pokoji na tak velké terárium není dostatek místa. Máme v plánu zakoupit ještě kraju královskou, pro kterou nyní vyrábíme terárium.

Roman mi kromě teraristiky pomohl doučit se po delší nemoci aikido. Chodil jsem k němu domů, kde jsme doháněli to, co jsem na aikidu zameškal. Já jsem ho na oplátku doučoval zeměpis, protože si chtěl ve škole zlepšit známku. Když jsem se naučil všechny věci, které jsem zameškal, začalo učení další, protože nás čekaly zkoušky. Opět jsme trénovali skoro každou volnou chvíli. Zkoušky byly velmi těžké, ale přesto jsme je zvládli. Byl jsem rád, že jsem mohl trénovat právě s ním.

Ve volných chvílích se věnujeme i cyklistice. Byli jsme s partou kamarádů na cyklistickém výletě po Krkonoších. Naším počátečním bodem bylo Vrchlabí, odkud jsme vyjeli do Špindlerova Mlýna, kde nás vyvezla lanovka na Medvědí. Na zpáteční cestě jsme si užili krásných výhledů a spousty dlouhých sjezdů. S Romanem je prostě fajn.

Tereza Šípová

Kamarád

V každé věku máme jiný pohled na kamarádství. Malé děti považují za kamarády všechny, kteří si s nimi hrají. Kamarádem pro někoho může být zvíře, dokonce i imaginární přítel, se kterým všechno prožívám. Starší děti si už začínají vybírat kamarády, se kterými mají stejné zájmy. Kamarádů máme za celý svůj život hodně. Od určitého věku si však hledáme i opravdového přítele. Takového kamaráda do nepohody, kterého můžeme považovat za svého pravého přítele, však najdeme jen někdy. Někomu se však může stát, že opravdového kamaráda nikdy nenajde.

Jak se vlastně pozná takový kamarád do nepohody? Když zjistíš, že nemáš peníze na svačinu, půjčí ti je bez řečí. Když ti spolužák nadává, tak se tě zastane. Když jsi nemocný, přijde ti půjčit sešity. Když se ti všichni smějí, tak se nepřidá, ale postaví se za tebe, i když riskuje, že se stane terčem posměchu také. Když potřebuješ někoho, aby tě povzbudil kvůli špatné známce, měl by to být kamarád. Když máš oslavu narozenin a nikomu se nehodí přijít, on si čas vřdycky najde.

Kamarád do nepohody je i ten, který ti řekne, že jsi udělal něco špatně. Kamarád do nepohody ti vždy řekne, že oblečení, které máš dnes na sobě, se k tobě moc nehodí. Kamarád se ti nesměje za zády. Kamarád do nepohody je ten, který se s tebou přijde usmířit po hádce, bez ohledu na to, kdo ji způsobil. Pravé přátelství však neznamená, že opravdový kamarád nikdy nezklame a neudělá něco špatně.

Třeba já můžu říct, že několik kamarádů mám. Když jsem nemocná, mohu jim zavolat a zeptat se, co si mám doplnit, a půjčí mi sešity na dopsání. Na školním výletě nechodím sama. Mám si s kým vyměnit vánoční dárek ve škole. Zatím však nemám žádného opravdového kamaráda do nepohody, který by mi pomohl ve velmi složité situaci.

Někteří lidé si myslí, že žádného kamaráda nepotřebují, ale opak je pravdou. Každý potřebuje kamaráda a hlavně takového, který ho podrží i v té nejtěžší situaci. Proto bych si přála ve svém životě najít opravdového kamaráda, který by mi byl oporou. Protože co je život, když se o nikoho nemůžeme opřít a spolehnout se, že nám pomůže a poradí.